

Вратићу се – Бранка Попић

О, ПУСТИ МЕ НОЋАС

о, пусти ме ноћас да лутам
по стазама маховине
и да се не вратим тако скоро,
да ријечи скупљам као пралине
на тој стази од маховине...

да ми нога боса пропада
кроз меку површину њену,
да се отварам и затварам као шкољка;
на стази која милује ти корак
не може да буде у срцу бољка
када се отворим као шкољка..

то нека буде док ти снијеваш
и док ти мрак по капцима мили,
ја ћу да бдијем под топлим небом
и љубављу простом да руке ширим,
под топлим небом се мирим...

и вратићу се кад роса спусти
своје појање по површи траве;
кад ти отвориш капке снене
да будем будна и насмијана,
из шкољке изашла проста,
кроз сито љубави просијана...

ДА МИ БУДЕШ СЕДЛО

ти да ми будеш и седло, и руда
кад подвију се ноге у кољену
и кад немадне се више куда
ти да ми будеш стуб у времену...
и да приклоним главу земљи
када се сручи с неба дажд
бићеш ми свјетлица у дршћућој зебњи,
ничему вриједан, ничему рад
до мени у тузи старачкијех суза
што као снијега грудва расту;
слијевајући се земљи низа
сунчеву зраку на моме врату...
ал' гле!
немам те!
немам ни руку која ме мије,
на склупчаној статуи истрошеног лика
онога другогa ту више није...
и на будуће дане јездеће
пашће паучина кô плахта на тло,
а мене ће зиме и грозница јести
док купим рукама ту мрежу кô зло
које ме притишће на груди као
камена биста у дну сокака,
а ја мислећи да је моја
сваким се даном са седам корака
помолим пред њом за мир и мир
бар док ме има, а послѣје пир...

ШЕСТЕРО ЈЕ ПРЕШЛО ВОДУ

шестеро је прешло воду
док ја још увијек стојим,
шестеро се удавило,
ја још увијек овце бројим...

шестеро ће опет пријеко,
за ме нема мјеста никад;
подавиће се ил' ће пријећи,
стићи равно у врући хад...

док ја чекам на обали
и испраћам дане нове,
чамац без мене путује
градећи и рушећи снове;

док ја чекам остајем
ни у гори, ни равници;
нит се давим, нити мрем,
живим као у тамници...

ЈА ТВОЈ САМ ФАТУМ

стојим повиш тебе као фатум твој,
на мислима твојим лежим кô на перју;
ти патиш опхрван знањем тим
да само моји дланови могу да те згреју...

вучем нити, кончиће по којим ходаш;
ти кренеш, па паднеш ничице
неспреман да се дигнеш;
пад за падом у живице...

и ја се смијем громко и опоро
за сваки твој удар о тле;
вртим претом конац, па пустим,
ти се опет дигао: гле!

ја твој сам фатум, а ти освета моја
за све боли и сузе изгубљена;
ти мој си харач, а ја твоја икона
на зиду попут божанства извјешена...

ТВОЈА САМ МОРСКА СИРЕНА

твоја сам морска сирена
и додир мора у валу,
мјесечева игра мијена
у поноћ на трен засталу...

жена сам сушта испод коре
дрхтавих дамара и крви,
шапат и урлик зоре
под твојом руком што се мрви..

подај ми један поглед
сањива ока за шкрињу,

љубавних промашаја доглед,
у шкрињи мирисаву дињу...

и све да затворим ланцем,
бацим са дока у воду;
забравим дебелим катанцем
на љубави коначном заходу...

ОДРИЧЕМ СЕ ПОЛА СЕБЕ

одричем се пола себе, нек га нема, нека спава,
оног дијела што ме мучи и ноћу ме у кошмар дава...

пола себе се одричем, оног што ме у понор баца,
оног коме жао није на мене да запалаца...

да л' сам цијела у комаду ил' је комад дио мене,
нек се дијеле у дијелове, мени доста, мало ли је

половица која сања, која гради и ромори,
на кућноме прагу сади чуваркућу што говори...

и у крило своје прима невесела и нејака,
пола јесте цијело једно, једна шума, једна травка...